

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členiek JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: **RNDr. J.**, bytom D., právne zastúpeného Mgr. M., A., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát Trenčín**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-10/KDI-P-2008 zo dňa 31.1.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/15/2008-37 zo dňa 10.6.2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/15/2008-37 zo dňa 10.6.2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-10/KDI-P-2008 zo dňa 31.1.2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej

Bystrici č. p. ORP-807/DIPB-SK-2007 zo dňa 20.12.2007 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) a uložení pokuty § 22 ods. 2 zákona vo výške 7.000,-Sk a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Súd tak rozhodol s poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom a pri výbere výšky a druhu uložených sankcií správne orgány prihliadli na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia a na osobu žalobcu ako aj na skutočnosť, že za obdobné priestupky už bol postihnutý v rokoch 2005-2006.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že žalobca nenamietal spáchanie skutku, ktoré sa mu kládlo za vinu; žiadal preskúmať napadnuté rozhodnutie len čo do druhu uloženej sankcie zákazu viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov. Krajský súd mal za preukázané, že žalobcovi boli v rokoch 2005-2006 uložené 4 blokové pokuty a rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu v Považskej Bystrici č. ORP-18/DIPP-SK-06 zo dňa 13.2.2006 mu bola uložená pokuta za priestupok podľa § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len zákon č. 315/1996 Z. z.) podľa ktorého vodič nesmie viesť motorové vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo užití inej návykovej látky alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom, pričom toto rozhodnutie žalobca nenapadol opravným prostriedkom, preto na námietky žalobcu, že alkohol nepožil, neprihliadol. Krajský súd nezohľadnil ani námietku žalobcu, že k prekročeniu maximálnej povolenej rýchlosti došlo z dôvodu predbiehania pred ním idúceho pomalého nákladného vozidla.

Proti rozsudku podal žalobca včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa rozhodnutie žalovaného i prvostupňového správneho orgánu v časti o uloženej sankcii uvedenej pod písmenom b/ zrušujú a vracajú na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že pri posudzovaní skutkového stavu priestupku ani krajský súd nevzal do úvahy všetky okolnosti prípadu, za ktorých k nútenému prekročeniu stanovenej rýchlosti došlo. Uviedol, že ku skutku došlo tak, že v piatok dňa 11.5.2007 cca o 16.05 hod.

viedol osobné motorové vozidlo po ceste medzi Veľkým Mederom a Dolným Štálom, pričom bol v situácii, kde ako prvé vozidlo bol značnú dobu zaradený za pomalým dymiacim nákladným autom a bol nútený čakať na vhodnú príležitosť na predbehnutie tohto vozidla. Dodal, že autá za ním reagovali naňho trúbením a blikaním, snažili sa dostať dopredu, čím vznikla nebezpečná situácia. Preto pri vhodnej príležitosti vozidlo idúce pred ním predbehol a prekročil pri tom rýchlosť o 40km/h, čo bolo okamžite namerané radarom polície. Vyjadril názor, že pri dodržaní povolenej rýchlosti 90km/h by obchádzanie vyvolalo zložitú situáciu. Zdôraznil, že svojim konaním nikoho neohrozil, nespôsobil žiadnu škodu, ale chcel byť nápomocný aj k postupnému predbiehaniu ďalších vozidiel.

Žalobca nepoprel spáchanie skutku tak, ako bol ustálený, nenamietal ani proti pokute v sume 7.000,-Sk, teda na hornej hranici zákonnej sadzby. Namietal len voči sankcii zákazu činnosti na dobu 6 mesiacov, ktorú považuje za neprimeranú. Poukázal na skutočnosti, že je vodičom takmer 40 rokov, ročne najazdí cca 70.000,-km, pričom nikdy nespôsobil žiadnu dopravnú nehodu ani inú dopravnú kolíziu. Zdôraznil, že auto potrebuje denne pri vykonávaní podnikateľskej činnosti a zákazom činnosti by mu vznikli škody nielen finančné ale aj v obchodných vzťahoch, ktoré predbežne vyčíslil v sume 200.000,-Sk.

K dôvodom správnych orgánov, že sa rovnakého priestupku dopustil v posledných rokoch opakovane, uviedol, že priestupky v rokoch 2006-2007 boli zanedbateľné, pretože sa jednalo o nepatrné prekročenia rýchlosti, riešené pokutami od 500,- do 1.000,-Sk. V súvislosti s požitím alkoholu za volantom uviedol, že po zastavení hliadkou polície mu bolo po dychovej skúške nameraných 0,32‰, opakovaná skúška na jeho žiadosť nemohla byť vykonaná, lebo prístroj nefungoval a hliadka neprijala jeho návrh ísť s ním na odber krvi. Uviedol, že voči rozhodnutiu o tomto skutku sa neodvolal.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca nepredložil žiadne nové skutočnosti a preto zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1, § 246 ods. 1 OSP) ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 11.5.2007 v čase o 16.05 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia EČ P. po ceste prvej triedy medzi V. a D., pričom maximálnu povolenú rýchlosť 90km/h prekročil o 40km/h; nameraná mu bola rýchlosť 130km/h.

Prvostupňový správny orgán po vykonanom dokazovaní rozhodnutím č. p. ORP-807/DIPB-SK-2007 zo dňa 20.12.2007 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona a uložil mu pokutu v sume 7.000,-Sk a zákaz viesť motorové vozidlo po dobu 6 mesiacov.

Na odvolanie žalobcu (pričom odvolacie dôvody boli v podstate totožné s dôvodmi odvolania proti rozsudku krajského súdu) žalovaný rozhodnutím č. p. KRP-P-141/DI-SK-2006 zo dňa 26.6.2006 rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

Odvolaací súd z evidenčnej karty žalobcu zistil, že sa priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti premávky dopúšťal opakovane, keď v rokoch 2005-2006 mu bola 4 krát uložená bloková pokuta pre porušenie § 15 ods. 2 a 4 zákona č. 315/1996 Z. z., teda prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti. V roku 2006 bol stíhaný pre porušenie povinnosti v zmysle § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z. (*vodič nesmie viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo po užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom*), pričom treba uviesť, že skutočnosť, že žalobca nevyužil svoje práva a rozhodnutie v predmetnom správnom konaní nenapadol, má ten účinok, že správne rozhodnutie je právoplatné a teda údaje v ňom uvedené platia ako pravdivé. Z evidenčnej karty žalobcu však vyplýva aj to, že sa dopustil i ďalších priestupkov v rokoch 2002 a 2003 (§ 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z.), v roku 1999 (§3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z.), v roku 1997 (§ 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z.) a v roku 1996 (prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti).

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z. z. vodič autobusu a vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h. Na diaľnici a na ceste pre motorové vozidlá vodič autobusu smie jazdiť rýchlosťou najviac 110 km/h a vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500

kg rýchlosťou najviac 130 km/h. To sa nevzťahuje na vodiča motocykla, ktorý smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h.

Podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona priestupku sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí povolenú rýchlosť ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom predpise o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou.

Podľa § 22 ods. 2 zákona za priestupok podľa odseku 1 písm. a), b) a l) možno uložiť pokutu do 7 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka.

Podľa § 12 ods. 1 zákona pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

V konaní nebolo sporné, že žalobca sa dopustil predmetného priestupku a túto skutočnosť žalobca ani nepopieral. Spornou bola primeranosť uloženia sankcie zákazu viesť motorové vozidlo po dobu 6 mesiacov v spojení s peňažnou pokutou v sume 7.000,-Sk za daný skutok.

Správne orgány môžu za daný priestupok uložiť sankcie v rozmedzí stanovenom v § 22 ods. 1 zákona. Pri určovaní výmery sankcií správne orgány prihliadajú na skutočnosti uvedené v § 12 ods. 1 zákona. Správne orgány v tomto konaní neprekročili medze stanovené zákonom, keď žalobcovi uložili pokutu v sumu 7.000,-Sk a zákaz viesť motorové vozidlo

na 6 mesiacov, pričom svoje rozhodnutie o výmere sankcií náležite zdôvodnili najmä tým, že žalobca si bol prekročenia rýchlosti vedomý, došlo k nemu na ceste prvej triedy v čase zvýšenej intenzity cestnej premávky a žalobca bol za obdobný priestupok v posledných rokoch opakovane postihnutý, pričom len peňažné sankcie zjavne neviedli k jeho náprave. Tvrdenie žalobcu o jeho pohnútkach – že chcel umožniť predbiehanie ostatným vozidlám idúcim za ním v kolóne tvoriacej sa za pomalým nákladným vozidlom, okrem toho, že je vzhľadom na opisovaný skutkový priebeh nepresvedčivé, nemôže mať vplyv na jeho vyvinenie sa spod priestupku ani na zákonnosť uložených sankcií, keďže zo spisu vyplýva, že žalobca si bol vedomý, že svojim konaním spácha priestupok a napriek tomu sa ho dopustil. Rovnako tak skutočnosť, že žalobca za takmer 40 rokov riadenia motorových vozidiel zatiaľ nespôsobil žiadnu dopravnú nehodu, nemá vplyv pre úvahy pri posudzovaní zákonnosti uložených sankcií.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v prípade rozhodnutia správneho orgánu založeného na použití správneho uváženia, súd preskúmava iba, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých skutočností vyvodit' iné alebo dokonca opačné závery.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré mu predchádzalo. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona, za čo mu dôvodne uložili pokutu podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

Rovnako nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré súd totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej

republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 23. júna 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu